

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

α.α. 000046.200405

ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ, 2020

Πρὸς
Τὸν Ἱερό Κλήρο καὶ τὸ Πλήρωμα
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αὐστρίας
καὶ Ἐξαρχίας Οὐγγαρίας

«Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, ἄδου τὴν καθαίρεσιν»

Ἀγαπητά μου παιδιά “Χαίρετε”!

Μᾶς ἀξιῶνει γιὰ ἀκόμη μία χρονιά ὁ Θεὸς νὰ ἐορτάσουμε τὴν Ἁγίαν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ λόγος τῆς Ἀναστάσεως, ἀδελφοί μου, ἀποτελεῖ «ἄγκυραν ἐλπίδος» καὶ αἰτία χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Καὶ πῶς νὰ μὴν συμβαίνει αὐτό, ἀφοῦ διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἔπαψε ἡ παντοδύναμος ἰσχύς τοῦ θανάτου, τοῦ ἄδη, τῆς ἀπουσίας τῆς Ζωῆς, τῆς ἀγνοίας τοῦ Θεοῦ; Μὲ τὴν Ἀνάστασή Του ὁ Χριστὸς χάρισε τὴ Ζωὴ στὸ ἀνθρώπινο γένος συμπαρασύροντας πρὸς αὐτὴν ὅλους τοὺς νεκρούς, ὑποδούλους στὸ κράτος τοῦ θανάτου. Ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε καὶ δώρισε τὴν ἀθανασία στὸν ἄνθρωπο. «Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; Ποῦ σου, ἄδη, τὸ νίκος;» (Α' Κορ. 15,55) ἀναφωνεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος σημειῶνει ὅτι ἡ Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ κατάργησι τοῦ θανάτου, ἀποτελεῖ τὴν προϋπόθεσι τῆς ἀπὸ Θεοῦ εἰρήνης, τὴν ἀφορμὴ τῆς συμφιλίσεως μὲ Ἐκεῖνον, τὴν ἦττα τοῦ διαβόλου.

Ἡ ἀναστάσιμη ἐλπίδα δὲν εἶναι λοιπὸν μία ἀόριστη ἰδέα, ἀλλὰ συνδέεται μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ. Ἡ Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ γίνεται ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς πίστεώς μας πάνω στὸν ὁποῖο στηρίζεται καὶ ἡ δικὴ μας πεποίθησι γιὰ Ἀνάστασι καὶ Σωτηρία. Χωρὶς τὴν Ἀνάστασι Ἐκεῖνου ἡ πίστις μας θὰ ἦταν ματαία, χωρὶς οὐσία, μὲ στόχους κοσμικούς, περιορισμένους στὸ χρόνο. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ τόσα χαρίσματα καὶ τὶς τόσες δυνατότητες θὰ ἦταν χειρότερος ἀπὸ τὸ χορτάρι τῆς γῆς, ἂν ὅλα θὰ τελειῶναν μὲ τὴ φθορὰ τοῦ σώματος, ἂν δὲν ὑπῆρχε ἐλπίδα αἰωνίου, ἄχρονης Σωτηρίας, ἐπανενώσεώς του μὲ τὴν πηγὴ τῆς Ζωῆς, μὲ τὴν τελεία Ἀγάπη.

Ἡ κοινὴ Ἀνάστασι ἀνέκαθεν προκαλοῦσε τὸν νοῦ τοῦ ὀρθολογικῶς σκεπτομένου ἀνθρώπου. Γιὰ μᾶς τοὺς Χριστιανούς ὁμως ἀποτελεῖ ἓνα ἀδιαμφισβήτητο ἱστορικὸ γεγονός πὸν ἄλλαξε τὴν πορεία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τὸ κενὸ Μνημεῖο, ἡ χαρὰ πὸν ἀντικατέστησε τὸ φόβο τῶν Μυροφόρων, ἡ

ἔκπληξη τῶν πορευομένων πρὸς Ἐμμαούς, ἢ ἀγαλλίαση τῶν Μαθητῶν ὅταν «τῶν θυρῶν κεκλεισμένων» ἄκουσαν τὸ «Εἰρήνη ὑμῖν» καὶ εἶδαν τὰ σημάδια τοῦ Πάθους στὸ ἀναστημένο σῶμα τοῦ Κυρίου εἶναι γεγονότα πού προηγήθηκαν τῆς δικῆς μας προσωπικῆς ἐμπειρίας τῆς Ἀναστάσεως, μέσω τῆς Κοινωνίας τῶν ἀφθάρτων καὶ ἀχράντων Μυστηρίων, τοῦ Παναγίου Σώματος καὶ τοῦ Τιμίου Αἵματός Του. Κάθε φορὰ πού μετὰ τὸ βάπτισμά μας, ἂν καὶ ἀνάξιοι, δεχόμεστε στὸ φθαρτὸ σῶμα μας τὴν «καλὴ μετουσία τῶν ζωοποιῶν μυστικῶν δωρημάτων» εἴμαστε μέτοχοι τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως καὶ ὀδηγούμεθα ἀπὸ τὴν παροῦσα φθαρτὴ κατάστασι στὴν ἀφθαρσία καὶ ἀπὸ τὰ ἐν χρόνῳ παρόντα, στὴν αἰωνιότητα. Δὲν πρόκειται λοιπὸν γιὰ μιὰ παραμυθητικὴ ὑπόσχεση ἀλλὰ γιὰ τὴν Ἀνάστασι πού ζοῦμε τώρα. «Τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα». Διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένε πραγματικότητα ἢ καταλλαγή μὲ τὸ Δημιουργό μας. Τώρα «εἴ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις» (Β' Κορ. 5,17)

Ἀδελφοί μου, ἡ πίστις σήμερα κλονίζεται, ἡ ἐλπίδα ἀμφισβητεῖται. Ὅμως ἐμεῖς, ὡς πιστοὶ Χριστιανοί, ὀφείλομε νὰ ἔχομε σταθερὴ ἐμπιστοσύνη στὸν Ἀναστάντα Κύριο, βασιζόμενοι στὸ λόγο Του: «Ἴδου ἐγὼ μεθ' ἡμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος». Τὰ θεῖα λόγια εἶναι ἡ ἄγκυρα τοῦ πλοίου τῆς ὑπάξεώς μας. Γνωρίζομε ὅτι δὲν εἴμεθα μόνοι, δὲν ἀγωνιζόμεθα ἀβοήθητοι, ἀλλὰ ἔχομε σύμμαχο καὶ συνοδοιπόρο τὸν Ἀναστάντα Χριστό, τὸν Νικητὴ τοῦ θανάτου. Ναί, τίποτε, οὔτε ὁ κορονοϊός, οὔτε ἄλλη ἀπειλὴ μποροῦν νὰ σπεύρουν φόβο θανάτου στὴν ψυχὴ μας διότι «Χριστὸς Ἄνέστη»!

Σὰς προτρέπομε πατρικὰ τοῦτες τὶς δύσκολες ἡμέρες, κατὰ τὶς ὁποῖες ἡ ἀνθρωπότητα κλονίζεται ἀπὸ ἓναν πειρασμὸ καὶ μιὰ δοκιμασία ἐπηρεάζει τὶς ζωές μας καὶ ἐκεῖνες τῶν δικῶν μας ἀνθρώπων, νὰ διατηρήσουμε ὅλοι ἀκέραια καὶ ἀκλόνητη τὴν πίστι καὶ ἄσβεστη τὴν ἐλπίδα στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου μας πού νίκησε τὴν φθορὰ καὶ τὸ θάνατο, τὸν πόνο καὶ τὸ φόβο.

Μὲ αὐτὲς τὶς σκέψεις ἐπαναλαμβάνομε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς Ἀποστόλους: «Χαίρετε! Εἰρήνη ὑμῖν»!

Μὲ πατρικὴ ἀγάπη

†Ο Αὐστρίας Ἀρσένιος